

Németh Bálint SZINOPSZIS

A székeket a helyükre tolom, a konyhapultot ecetes szivaccsal letörölöm, aztán felteszek egy kávét, mintha téged várnálak. Mintha sírhelyet ápolnék, gondosan rendeztem el mindent. Hátha mégis azok jönnek, akiket nem vártam, hátha benyitnak és ellenőrzik, hogyan élnek a hangyák. És akkor büszkén ismertetem a lesöpörhetetlen bizonyítékokat, látják majd a céltudatosan haladó fekete testeket a pulton és a mosogató fölött, s ebből tudni fogják: a hangyák itt titokzatosan élnek, mint a félreértett szavak, és akár az idegvégződés, boldogan és szabadon. És akkor végigvezetem őket a hangyák életének szerény, csenevész díszletein, megmutatom a konyhapult utánózhatatlan márványmintázatát, a konyhapultra szóródott kávészemek mintázatát, majd feltárom az összefüggéseket közöttük és a hangyák mozgásának mintázata között. Aztán kinyitom a konyhaszekrényt, mint egy gyóntatófülke ajtaját, és kiveszem a mélyéről a konzervet: íme az őszinte példa, hogy hangyák számára is létezik megoldhatatlan feladat. És szakértően bólogatnak a delegáltak, mikor az elgyötört csempéket tekintik meg a fürdőszobában: akár feljűk fordított

csuklómon az ekcéma mintázata, mert ezt se szégyellem, vállalom a kudarcokat, ezért emelem fel a padlóról a sárga flakont is később, ezért mutatom fel nekik, mint egy sírkövet vagy inkább urnát: az alján ott lötyög a hasznavehetetlen, fehér por, amivel képtelen vagyok elpusztítani a hangyákat. Ezzel végeztünk is – a jegyzőkönyvet elégedetten lepecsételik, egy példányt az asztalon hagynak, és távozásuk után hermetikusan zárják le az ajtót kintről, akár egy konzerv fedelét. Mintha tévedésük sírboltját pecsételték volna le, hiszen akkor tényleg nem jöttek rá, hogy megvezettem őket, és a hangyák már jó ideje nem élnek, mert egy palack smaragzöld Biokill segítségével elpusztítottam őket, mielőtt elköltöztem a lakásból én is. Amit láttak, valódi volt, ez igaz – csak hogy az ajtón át, amelyen benyitottak, nem a valóságba, hanem egy versbe léptek, pontosabban a hangyák életéről szóló ciklus banális terébe, ahol egyedül ügyelek a rendre, amíg te távol vagy. Rutinos mutatóvány, könnyű lépések, szigorúan a szinopszis szerint: a székeket a helyükre tolom, a konyhapultot ecetes szivaccsal letörölöm, aztán felteszek egy kávé, mintha várnálak – ha visszajössz, így vezetlek félre téged is.

kép | David Tomic, flickr.com